

Csák Gyöngyi Életérzetek

Próbáltak megleckéztenni, kupán vágni, mint bábelőadásokon Kemény Henrik palacsintasütőjével az ördögöt. Jókat húztak a fejemre közönyből, halogatásból, beválatlan ígéretekéből, bár igazi elutasításban alig volt részem.

Az átverések, a mellébeszéléssel teli gyenge kibúvók tudatták, hogy az irodalmi elitben nem kívánnak látni. Ilyenkor évekre elhallgattam nemcsak kénytelenségből, tudtam hallgatni magamtól is, más választásom nem volt.

Egy alkalommal kitűnő költő ismerősöm figyelmeztetett: nem viszed sokra, de soha ne add fel!

Nem adtam fel és soha nem fogom feladni, mert nem akarok megfulladni...

Valaha szerettem a csütörtököt, mert a szabad hétvégéhez közelített, csak túl kellett élni, a pénteket már fél lábon is bírta az ember, igen vártam a pénteket, mert addigra már nagy sztahanovista erőm elfogyott, elhagyott – várt a másik taposómalom, a heti takarításpótlásom, főzés-sütés, vasalás, na és a fiaim, szegények nem sok pátyolgotást kaptak tőlem, pedig az életem értelmét jelentették akkoriban, akikért fel kellett állni és dolgozni, hiszen egyedül, egy keresetből, gyermektartási díj nélkül kellett valamilyen szinten fenntartani az életünket. Csak magamra számíthattam, hiszen ahonnan származom, oda inkább vinni illett, mint kérni és elhozni, de jó, hogy így volt, ez a nagyon szoros életrend, a sikerélmény, hogy életben maradtunk, hogy nem rokkantam bele, hogy rájöhettem, egyedül mennyivel többet érek, hisz gyarapodtunk, ha nagyon szerényen is, de arra a kevésre azt mondhattam, én teremtettem. Igen tizenéve még nagyon szerettem a csütörtököt, a mostanitól egyre jobban félek. Hírfüggő vagyok, tv, rádió, internet, facebook – hallgatom és olvasom a hírfolyamokat. Elszorul a torkom, szédülök, betegségem kiújul, testi tüneteim keletkeznek a szorongástól, fáj a bőröm, rettenetesen viszketnek sebeim, melyek a világ hatalmas sebeivel együtt keletkeztek, erősödnek. Nem tudom lassan, ki a barátom, milyen hülye állapot ez, kivel beszélhetek nyíltan, kik fordulnak el tőlem örökre. Tehetetlen szorongó szemlélő lettem, hiányzik belőlem talán az igazi magyar ember védekező mechanizmusa? Valahogy ki kell fújni magamból a tehetetlen dühöt, még nem tudom hogyan, hogy tovább ne mérgeződjek.

Lelki társam is van, helyesebben lelki társaim is vannak, örülök, hogy Sz. G. úgy gondolkodik, mint én, ugyanúgy félti ezt a sokat szenvedett, gyakran megalázott, megcsönkített földdarabot, amit nem lehet idegen kultúrának tönkretenni, megmérgezni, várják meg, amíg a nagy széthúzásban elpusztítjuk egymást, várják meg, amíg kihalunk, elenyészünk, eltűnünk erről a földről, akkor már mindegy, jöhetnek, tarolhatnak, felégethetnek mindent. Istenem tedd rendbe beteg lelkét e széthúzó, balga népnek!